

Arrest

nr. 137 591 van 29 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 3 april 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DECALUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 april 2014 neemt de gemachtigde de beslissing die een einde stelt aan verzoeksters recht op verblijf van maar dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en luiden als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 29/10/2012, en verkreeg de E-kaart op 12/02/2013.

Betrokkene legde oorspronkelijk ter staving van de aanvraag tot verklaring van inschrijving de volgende documenten voor: een bewijs van inschrijving bij een sociale kas voor zelfstandigen. Betrokkene bekwam op die basis het verblijf als zelfstandige gezien de burgemeester van Kuurne of zijn gemachtigde besloten betrokkene in het bezit te stellen van een E-kaart. Het voorgelegde document was van doorslaggevend belang bij het toestaan van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 50, §2, 2° van het KB van 8.10.1981.

Het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen voor zelfstandigen (RSVZ) heeft echter een onderzoek naar de (vermeende) zelfstandige activiteit van betrokkene ingesteld en is tot de conclusie gekomen dat er geen effectieve activiteit plaats vond, waardoor de sociale kas de opdracht kreeg de aansluiting met terugwerkende kracht stop te zetten. Dientengevolge heeft het Rijksinstituut, de Dienst Vreemdelingenzaken op 12.11.2013 laten weten dat betrokkene retroactief wordt geschrappt als zelfstandige (vanaf het begin van zijn aansluiting op 02.11.2012).

Uit deze bevindingen moet besloten worden dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit daadwerkelijk een-zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend. Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de Burger van de Unie.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In het eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekster citeert de geschonden geachte bepaling en stelt wat volgt:

“Artikel 42 septies van de Vreemdelingenwet stelt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Verzoekster dient te ontkennen dat zij onder valse voorwendsels haar verblijfsrecht heeft bekomen.

Het was wel degelijk de bedoeling van verzoekster om samen met haar echtgenoot de car-wash uit te baten. Alleen bleek al heel snel dat verzoekster het werkritme in de carwash niet aankon en dit werk aldus fysiek te zwaar was voor haar, dit omwille van haar hartproblemen. Hooguit kan gesteld worden dat verzoekster een verkeerde inschatting heeft gedaan, doch daarom is nog niet aangetoond dat verzoekster fraude heeft gepleegd! “

2.1.2. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 42 septies van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Verzoekster betwist niet dat haar zelfstandige activiteit van doorslaggevend belang was bij de afgifte van de E-kaart. Uit de stukken van het dossier is gebleken dat door het RSVZ een onderzoek werd gevoerd naar deze zelfstandige activiteit, waarna die tot de conclusie kwam dat er geen effectieve activiteit plaats vond, zodat de sociale kas de opdracht kreeg de aansluiting met terugwerkende kracht stop te zetten en verzoekster met terugwerkende kracht werd geschrappt als zelfstandige. Zij is met andere woorden nooit zelfstandige geweest nu bleek dat er geen effectieve activiteit plaats vond.

Verzoekster betoogt dat zij geen fraude heeft gepleegd maar hoogstens een verkeerde inschatting heeft gemaakt van haar gezondheidstoestand, omdat al heel snel bleek dat zij het werkritme in de carwash niet aankon, maar deze blote bewering staat haaks op de vaststelling dat nooit enige effectieve activiteit plaats vond. Overigens kan niet worden voorbijgegaan aan het stuk dat door verzoekster zelf bij haar verzoekschrift werd gevoegd –een medisch attest van 7 augustus 2013, waarin wordt gesteld *“Patiënte meldt in Spanje lichte huishoudelijke functies te kunnen doen, dit lijkt alhier eveneens redelijk; het lijkt eveneens aanvaardbaar de in Spanje toegekende invaliditeit van 41% alhier over te nemen.”* In die optiek kan bezwaarlijk worden aangenomen dat verzoekster slechts een inschattingsfout zou hebben gemaakt.

Er is niet aangetoond dat de verwerende partij ten onrechte tot de bevinding zou zijn gekomen dat verzoekster onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit daadwerkelijk een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend, zodat een schending van artikel 42septies niet aannemelijk is gemaakt.

2.1.3. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In het tweede middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 15, 28, 30 en 31 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EG, 90/364/EG, 90/365/EEG en 93/96/EG, en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel, gericht tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, wordt als volgt geadstrueerd:

“ Artikel 28 van de Richtlijn stelt:*

“Bescherming tegen verwijdering

1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.

...”

Artikel 31 van de Richtlijn stelt:

“Procedurele waarborgen

...”

3. De rechtsmiddelen voorzien in de mogelijkheid van onderzoek van de wettigheid van dit besluit, alsmede van de feiten en omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen.

Zij garanderen tevens dat het besluit niet onevenredig is, met name gelet op de voorwaarden van artikel 28.

...”

Artikel 15 van de Richtlijn stelt:

“Procedurele waarborgen

1. De procedures van de artikelen 30 en 31 zijn van overeenkomstige toepassing op besluiten ter beperking van het vrij verkeer van burgers van de Unie of hun familieleden die worden genomen om andere redenen dan openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.

...”

Indien er aldus een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van een Unieburger, dient men een soort van evenredigheidsonderzoek te doen, waarbij men rekening houdt met alle omstandigheden, zoals bijvoorbeeld de gezondheidstoestand en de gezins- en economische situatie.

Deze aspecten van de Richtlijn werden niet omgezet in Belgisch recht, zodat aan deze artikelen uit de Richtlijn rechtstreekse werking kan toegekend worden.

Er weze overigens opgemerkt dat artikel 19 van het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet dd. 13.02.2014 (S.5-2490; K.53.3239) – reeds aangenomen door het parlement, maar nog niet gepubliceerd- artikel 42bis van de Vreemdelingenwet in die zin aanvult:

“Art. 19

Artikel 42bis §1 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 25 april 2007, wordt aangevuld met twee leden, luidende:

‘...’

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

** In casu heeft de verwerende partij echter geenszins een dergelijk evenredigheidsonderzoek gedaan. Nochtans zijn inzonderheid de gezondheidstoestand van verzoekster en haar gezins- en economische situatie belangrijke elementen in dit dossier.*

Zoals gezegd heeft verzoekster haar zelfstandigenactiviteit stopgezet omwille van gezondheidsproblemen. Wel is zij thans werkzoekende, waarbij zij zich met name richt op werk dat fysisch minder belastend is.

Daarnaast is het zo dat verzoeksters echtgenoot deze zelfstandigenactiviteit – met name de uitbating van een carwash – steeds heeft verdergezet en dit tot op de dag van vandaag nog altijd doet. Hieruit halen verzoekster en haar echtgenoot een inkomen waarmee in hun onderhoud kan voorzien worden.

Een dergelijk inkomen hadden verzoekster en haar echtgenoot in Spanje niet, dit gelet op de economische crisis aldaar.

Thans een einde stellen aan het verblijfsrecht van verzoekster betekent aldus dat een dergelijk inkomen opnieuw ontnomen wordt aan verzoekster en haar echtgenoot.

Dit klemt des te meer nu zij in België geenszins ten laste van het sociale bijstandstelsel vallen.

De verwerende partij heeft aldus duidelijk de artikelen 15, 28, 30 en 31 van de Richtlijn 2004/38/EG geschonden.

Minstens heeft zij de zorgvuldigheidsplicht geschonden.”

2.2.2. Het is pas indien een lidstaat nalaat een richtlijn om te zetten in het nationale recht of wanneer de omzetting niet in overeenstemming is met de richtlijn, dat een particulier rechten kan putten uit de bepalingen van een richtlijn in zoverre deze directe werking heeft, meer bepaald voldoende nauwkeurig en onvoorwaardelijk zijn (RvS 3 februari 2011, nr 201.976, NV SBS Belgium). Het komt aan verzoekster toe om één en ander aan te tonen.

De richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden bevat een specifieke bepaling die bedoeld is voor gevallen zoals het kwestieuze, met name artikel 35, waarin wordt gesteld dat de lidstaten de nodige maatregelen kunnen nemen om een in deze richtlijn neergelegd recht in geval van rechtsmisbruik of fraude te ontzeggen, te beëindigen of in te trekken. Verzoekster laat deze bepaling echter volledig onbesproken, terwijl het, zoals reeds gesteld, haar toekomt om, wanneer zij meent dat zij zich rechtstreeks zou kunnen beroepen op deze richtlijn en haar bepalingen, aan te tonen dat precies deze voor haar zaak relevante situatie bepaling niet of verkeerd zou zijn omgezet. Zij verwijst dan wel naar “artikel 19 van het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet dd. 13.02.2014”, stellende dat hierdoor artikel 42bis van de Vreemdelingenwet wordt aangevuld, maar maakt hiermee nog niet aannemelijk dat de richtlijn niet of niet correct zou zijn omgezet in het geval van fraude, zoals *in casu*.

De Raad kan verder alleen maar vaststellen dat de wetgever in artikel 42septies van de Vreemdelingenwet zoals geciteerd onder punt 2.1.2., geen evenredigheidsonderzoek zoals bedoeld door verzoekster heeft opgelegd aan de verwerende partij. De gegevens die zij aanbrengt en die naar haar mening hadden moeten worden afgewogen tegen de vaststellingen in haar dossier zijn dan ook niet dienstig om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

2.2.3. Aangezien de door verzoekster aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt ontwikkeld met het voormelde evenredigheidsonderzoek als uitgangspunt, terwijl hiervoor werd vastgesteld dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat dit onderzoek zich opdrong bij het nemen van de bestreden beslissing, kan worden volstaan met hetgeen voorafgaat om tot de conclusie te komen dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin is aangetoond.

2.2.4. Het middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS